

ONDERZOEK NAAR OPVOEDING IN GEZINSHUIZEN

Doelgroepverkenning in gezinshuizen | mrt. 2016

Beste lezer,

Dit digitale magazine gaat over praktijkgericht onderzoek in gezinshuizen en neemt je mee in een doelgroepverkenning. Het is een vervolg op het onderzoeksproject Professioneel Ouderschap (2012-2014). Een onderzoek naar succesvolle interacties van gezinshuisouders in het contact met pubers met gedragsproblemen. Deze verkenning slaat een brug naar mogelijk vervolgonderzoek over en met gezinshuizen. Want dat we nog niet zijn uitgekeken op en uitgeleerd over deze bijzondere vorm van jeugdzorg staat vast!

Resultaten Professioneel Ouderschap

De volgende vaardigheden blijken goed werken in het contact met pubers: *zelfonthulling (van gezinshuisouders), omgaan met regels, feedback geven, omgaan met gezin van herkomst en vindingrijkheid.* (Voor alle resultaten, zie www.professioneelouderschap.nl)

Drie docent-onderzoekers van de Christelijke Hogeschool Ede verkenden of en hoe bovenstaande vaardigheden van toepassing kunnen zijn op andere doelgroepen dan 'pubers met gedragsproblemen': kinderen in Afghanistan, kinderen met psychiatrische problemen en kinderen met een licht verstandelijke beperking. In dit drieluik van artikelen spreken we hen om een beeld te krijgen van hun verkenning.

Veel leesplezier!

Martine Noordegraaf (Lector Jeugd&Gezin)

+ FACTSHEET

Wat is een gezinshuis?

Een gezinshuis is een vorm van residentiële zorg. Officiële zorg omdat in een gezinshuis een professional werkt die een salaris of vergoeding voor arbeid ontvangt. Maar ook omdat een kind verblijft in een gezinsetting waar sprake is van 24-uurs zorg.

Een gezinshuis is een woonvorm waarin door (een) gezinshuisouder(s) op professionele wijze vorm wordt gegeven aan verzorging, behandeling, opvoeding en begeleiding van een variërend aantal kinderen. Deze kinderen worden geplaatst en opgenomen in het eigen gezin van de gezinshuisouder(s).

Er zijn in Nederland drie constructies waarin gezinshuizen opereren.

1. Er is een zorgaanbieder die de gezinshuisouder(s) in dienst neemt d.m.v. een arbeidsovereenkomst.
2. Gezinshuizen in de vorm van franchise.
3. Gezinshuizen die volledig zelfstandig opereren onafhankelijk van een zorgaanbieder of franchiseorganisatie.

Er zijn in Nederland ongeveer 68 (regionale) zorginstellingen die gezinshuizen aanbieden. Samen hebben ze inmiddels 587 gezinshuizen, waar 1728 kinderen 'in huis' zijn geplaatst. Het aantal gezinshuizen is het afgelopen jaar gestegen met 22,5%.

Meer weten of de volledige factsheet gezinshuizen bekijken?
www.gezinspiratieplein.nl | www.inhuisplaatsen.nl

Het Gezinspiratieplein is een initiatief van een drietal organisatie in Jeugddorp De Glind: Rudolphstichting, Gezinshuis.com en Internetzo.

Meer weten?

www.inhuisplaatsen.nl

www.gezinspiratieplein.nl

‘Het is hier niet nodig om je te verdedigen, om te overleven’

Jochum Muurling is docent, onderzoeker, nauw betrokken bij onderwijs vernieuwende projecten. Hij deed eerder onderzoek naar uitval van jonge professionals in de jeugdzorg. Voor dit project verkende hij of een aantal specifieke interactionele vaardigheden die goed werken bij pubers met gedragsproblemen ook werken bij kinderen met psychiatrische problematiek. Hij organiseerde daarvoor een focusgroep met vijf gezinshuisouders. Jochum over zijn verkenning: *‘sommige gezinshuisouders zeiden ‘een kind is een kind, een jongere is een jongere’ en of daar het label autisme of ADHD aan hangt, dat boeide hen minder.’*

Wie ben je, wat doe je?

‘Ik ben Jochum Muurling, docent. Ik ben hier begonnen als docent psychologie. Daarnaast geef ik het vak Onderzoek op de SPH opleiding en doe ik zelf onderzoek. Momenteel ben ik vooral onderwijsontwikkelaar.’

Wat was jouw rol in dit project?

‘Ik wilde in dit project nagaan of we de ontdekkingen die we in het Professioneel Ouderschap onderzoek hebben gedaan nu ook kunnen toepassen op kinderen met een psychiatrische achtergrond. We hebben allemaal een doelgroep toegewezen gekregen om te verkennen. Mijn verkenning was in de vorm van een focusgroep met vijf gezinshuisouders die kinderen in huis hebben met psychiatrische problematiek. Ik vroeg hen naar de bruikbaarheid van de onderzoeksresultaten van Professioneel Ouderschap. Ook vroeg ik of zij specifieke vaardigheden nodig hebben voor hun doelgroep of dat het specifieke vragen oproept. Daarover ben ik met ze in gesprek geweest.’

Hoe was dat?

‘Ik was in eerste instantie verwonderd dat ze bereid waren te komen, zonder al te veel beloning - ik had wel een vvv-bon voor ze, maar dat wisten ze niet. Ze waren echt intrinsiek gemotiveerd om in gesprek te zijn en zo enthousiast over de vorm van gezinshuizen, over hun vak. Ze lijken een missie te voelen om te investeren in hun eigen professionaliteit als gezinshuisouders. Ze gaven aan het eind van het gesprek ook aan dat ze het echt leuk vonden om met mij in gesprek te gaan, terwijl het voor mij als onderzoeker een beetje voelt als misbruik van hun waardevolle tijd. Ze komen helemaal naar Ede kachelen terwijl ze een enorm druk gezinshuis hebben, alleen maar omdat ‘een onderzoekertje’ iets wil weten.’

Kun je iets vertellen over de inhoud van het gesprek?

‘Mijn vraag aan hun was eigenlijk: ga je nou anders om met een jongere met psychiatrische achtergrond in verhouding tot bijvoorbeeld een eigen kind of een kind die die achtergrond niet heeft.

Mijn eerste ontdekking was dat die vraag ze maar gedeeltelijk bezighoudt. Sommigen zeiden: ‘een kind is een kind, een jongere

is een jongere’ en of daar het label autisme aan hangt of ADHD. Ze zeiden wel ‘je hebt wel kennis nodig, zodat je een weet wat autisme is, maar dan is het eigenlijk geen enkel punt’. Daarbij leken ze soms te denken – dat zeiden ze niet hardop hoor – wat zit je nou te zeuren over die psychiatrische diagnoses, want het is voor ons helemaal niet zo’n realiteit.’

Waarom was dat denk je? Om niet te labelen, of omdat ze het gewoon niet als lastig ervaren?

‘Dat labelen vinden ze niet zo van belang, dat doet er niet zoveel toe. Maar het gedrag natuurlijk wel: het drukke gedrag, of het ingewikkelde contact

‘Je hebt wel kennis nodig, zodat je weet wat autisme is, maar dan is het eigenlijk geen punt’

maken. Ik kreeg de indruk dat ze het gedrag van bijvoorbeeld een kind met ADHD eigenlijk niet zo erg vinden, soms misschien wel leuk, creatief en gezellig. Het werd niet zo als probleem gezien, meer als ‘anders zijn zoals ieder mens anders is’.

Wat wel van belang leek was trauma’s en hechting. Dat wist ik van tevoren, want dat hoorde ik wel meer zoemen. Ik ging het gesprek open in, maar ze kwamen er zelf mee. Ze zeiden met name: trauma is ingewikkeld om mee om te gaan. Iemand komt uit een onveilige situatie en komt in een gezinshuis. In eerste instantie is het daar net zo onveilig, want zo’n kind kent niemand. Vervolgens neemt de veiligheid toe, maar merk je dat kinderen met trauma ook erg moeten wennen aan die veiligheid. Ze hebben vaak nog allerlei gedrag om te overleven. Een gezinshuisouder zei het wel mooi, hij zei bijvoorbeeld als een kind agressief was: ‘Het is hier niet nodig om je te verdedigen, om te overleven’. Je ziet dus dat alleen een veilige context bieden voor dat soort kinderen niet zomaar het probleemgedrag oplost, sterker nog, het versterkt soms. Dat is het eerste punt dat genoemd werd.

En dan komt volgens gezinshuisouders het tweede punt: als kinderen eenmaal gewend zijn aan die veiligheid, dan blijkt dat onder dat probleemgedrag een heel verhaal zit. Met die pijn en ellende waren ze eerder niet bezig, omdat ze aan het overleven waren. Dus heb je eenmaal die veiligheid en kunnen ze het overlevingsgedrag een

beetje loslaten, dan komt de bagger die daaronder zat boven. Daar heb je dan mee te dealen als gezinshuisouder.'

Waren er verder nog interessante vondsten?

'Ja, het thema contact met biologische ouders vond ik ook interessant. In de 'gezinshuiswereld' wordt het terecht gesteld dat het van belang is om de biologische ouders te betrekken, geen concurrentie aan te gaan, loyaliteit te respecteren, et cetera. Maar een gezinshuisouder zei: 'ik vind dat toch wel eenzijdig, die waardering van loyaliteit van biologische ouders. Ik zie dat sommige kinderen echt in de war raken als ze in het weekend per se naar de ouders moeten. Na zo'n weekend zijn ze de hele week de weg kwijt.' Dus misschien mogen we concluderen dat we niet zomaar kunnen zeggen: loyaliteit is het hoogste goed, maar dat we daar met wijsheid mee omgaan.'

Wat zou jij het liefst thematisch als vervolgonderzoek willen zien?

'Goede vraag, ik denk nu aan twee dingen, de eerste: het onderwerp trauma/hechting vind ik interessant en dan vooral wat de werkzame

factoren voor deze doelgroep zijn en hoe je gezinshuisouders hierin het beste kunt begeleiden. Daar is echt behoefte aan. En de tweede: gezinshuisouders zijn een bijzondere categorie hulpverleners omdat werk en privé samenvallen. Ik vraag me af hoe je bij de professionaliteit van gezinshuisouders kan aansluiten. Hoe kun je hen begeleiden op een manier die recht doet aan de kracht van het concept van gezinshuizen. Dat lijken me mooie thema's om verder te onderzoeken.'

'Sommige kinderen raken echt in de war als ze in het weekend per se naar hun ouders moeten.'

+ LICHT VERSTANDELIJKE BEPERKING

'Bij lvb richt je je nog meer op het aanleren van dingen'

Dineke Bent is speltherapeut en docent-onderzoeker en staat in de startblokken voor een promotieonderzoek over preventief pedagogisch handelen bij jongeren met een verstandelijke beperking. Voor deze doelgroepverkenning legde ze de onderzoeksresultaten van Professioneel Ouderschap voor aan gezinshuisouders met jongeren van die doelgroep in huis. Ze hoorde daar hoopvolle verhalen over een pittige doelgroep: *'Veel jongeren komen binnen en zijn enorm achter in hun ontwikkeling. Vaak zijn ze letterlijk en figuurlijk klein gebleven. Als ze vervolgens in het gezinshuis gestimuleerd worden om volwassen en groot te worden, beginnen letterlijk tanden te wisselen.'*

Wie ben je, wat doe je?

'Ik ben Dineke Bent. Ik ben speltherapeut en docent en geef les in Pedagogiek, Onderzoek en Spel. Ik heb daarnaast een grote taak in de doorontwikkeling van de speltherapie opleiding op de CHE. Als speltherapeut werk ik voor Zozijn, een organisatie voor mensen met een verstandelijke beperking. Daar behandel ik met name volwassenen en jongeren met een licht verstandelijke beperking (red.: vanaf hier afgekort als 'lvb') die intern wonen en mensen met psychiatrische problematiek.'

Wil je iets vertellen over de verkenning die je hebt gedaan voor het lectoraat?

'Ik heb me specifiek gericht op de gezinshuizen met jongeren met lvb problematiek. Daarvoor heb ik een focusgroep gehad met een aantal gezinshuisouders, waarbij ik heb geprobeerd om te kijken of ik verschillen kon vinden tussen een gezinshuis waarin je jongeren opvoedt met lvb en jongeren zonder lvb.'

En?

'Er zitten specifieke verschillen in. Vaak wonen ze er veel langer, ook als ze al meerderjarig zijn. En de gezinshuizen zijn veel meer gericht op ontwikkeling, specifiek het aanleren van dingen. Voorbeeld: sommige jongeren hebben een baan, waar in de pauzes wel eens grapjes worden gemaakt door collega's. Soms weten ze niet goed hoe ze daarmee om moeten gaan en dan oefenen de gezinshuisouders met deze jongeren en doen ze letterlijk voor hoe je grapjes maakt en daarop reageert. En nog iets dat opviel: veel jongeren komen binnen en ze zijn dan nog erg achter in hun ontwikkeling, vaak zijn ze letterlijk en figuurlijk klein gebleven. Als ze vervolgens in het gezinshuis gestimuleerd worden om volwassen en groot te worden, beginnen ze echt te groeien. Ze beginnen letterlijk tanden te wisselen. Heel opvallend en bijzonder om te horen.'

Waren er ook dingen hetzelfde?

'Het verhaal van de biologische ouders. Wel is het vaak zo dat de

ouders ook verstandelijk beperkt zijn, wat het extra ingewikkeld maakt om met hen om te gaan. Ook hetzelfde is het omgaan met regels, hoewel ze dat veel meer op individueel niveau doen. Ze passen zich daarin meer aan aan de jongere, omdat er veel verschillen zijn in cognitie en begrip. Maar die vijf vaardigheden, die gebruiken ze wel. Alleen worden ze op sommige punten net wat anders ingevuld of uitgebouwd. Dat is wel een verschil!

Dineke Bent

Kun je daar nog voorbeelden geven, hoe ze dat anders invullen?

‘Zoals ik al zei kan het omgaan met de regels verschillend zijn. De ene jongere krijgt bijvoorbeeld veel meer ruimte en zelfstandigheid omdat ‘ie dat aankan. Terwijl een ander bij elke stap die hij buiten de deur zet begeleid wordt. Of bijvoorbeeld met televisie kijken, bedtijden, hoe je met je mobiel omgaat. Daar zitten ook heel duidelijk verschillen in. Dat is maatwerk per kind.’

‘Jongeren met een licht verstandelijke beperking lopen vaak tegen hun eigen grenzen aan’

Is het maatwerk omdat de biologische leeftijd niet overeenkomt met de ontwikkelingsleeftijd?

‘Ja, inderdaad. Ze zijn bijvoorbeeld zestien, maar emotioneel maar drie. Toch kun je ze niet als een driejarige benaderen. Je benadert ze als een zestienjarige, ook al weet je dat hij emotioneel een kleuter is. Dat emotionele niveau moet je vertalen naar een zestienjarig niveau, want ze willen natuurlijk wel op een normale ‘pubermanier’ aangesproken worden. En ze willen ook dingen doen die een normale zestienjarige doet.’

Dat klinkt ingewikkeld!

‘Ja, dat is het ook. Heel veel dingen die ze willen doen, lukken niet. Ze lopen vaak tegen hun eigen grenzen aan.’

Heb je met gezinshuisouders gesproken die zich hebben gespecialiseerd in de doelgroep?

‘Ja, die hebben daar heel bewust voor gekozen. Ook hebben ze nascholing gehad en zijn ze extra getraind op het gebied van communicatie - omdat dat vaak anders gaat - en hechting. Ze krijgen namelijk jongeren binnen met forse hechtingsproblematiek.’

Komt dat vaker in die combinatie voor, lvb en hechtingsproblematiek?

‘Voor zover ik weet wordt daar in de literatuur wel over gesproken. Als kinderen worden geboren met een beperking, dan hebben ouders meer moeite zich te hechten. Maar je kunt niet stellen dat alle mensen met een verstandelijke beperking ook een hechtingsstoornis hebben, naar gezinshuisouders worden er wel specifiek op getraind.’

Er is wel eens discussie of kinderen met zware hechtingsproblematiek überhaupt in een gezinscontext kunnen wonen. Hoe kijk jij daar tegenaan?

‘Ja, dat weet ik. Ik ken zeker jongeren waarvan ik denk: nou... ik denk dat het met jou niet gaat lukken vanwege zoveel problemen. Maar één van de gezinshuisouders die ik sprak had samen met haar man twee van dit soort kinderen op dit moment in huis wonen met enorme hechtingsproblematiek. En eerder hadden ze zo’n traject al succesvol tot een einde gebracht. Wat ze me

‘Het is een best zwaar traject om een lvb jongere met hechtingsproblemen in een gezinshuis te plaatsen, maar het kan wel’

wel vertelde was dat ze heel veel extra ondersteuning krijgen voor deze kinderen. Ze krijgen extra therapie en alles is gericht op het verbeteren van de hechtingsrelatie. Ze hebben er ook niet meer dan twee tegelijk en ze hebben geen eigen kinderen. Het zijn best zware trajecten, maar het kan dus wel!’

Dat lijkt een soort tussenvorm, tussen een gezinshuis en leefgroep, klopt dat?

‘Ja, het is een echtpaar dat steeds twee plekken heeft, waar altijd twee jongeren wonen met ernstige hechtingsproblematiek en verstandelijke beperking. Op deze manier redden ze het dus om een jongere tot volwassenheid te begeleiden. Er staat er nu een op het punt om uit huis te gaan, die een opleiding heeft afgerond en heel mooie resultaten heeft behaald.’

Klinkt als een bijzondere oplossing!

‘Ja, je hebt de continuïteit van de gezinshuisouders die er altijd zijn en een gewoon gezinsleven. Ze mogen bijvoorbeeld gewoon met vriendjes spelen, ze mogen zwemmen, fietsen, normale dingen in het leven doen. Dat maakt het echt anders dan een groep.’

Heb je je verkenning al afgerond en heb je voorkeur voor vervolgonderzoek?

‘Ik ga zelf een vervolgonderzoek doen, een promotieonderzoek. De gezinshuisouders gaven namelijk unaniem aan dat heftige agressie altijd het einde van de plaatsing betekent. En ik heb gezien bij die vorm die ik net noemde, dat zij die extreme agressie kunnen hanteren. Daar gebeurt iets pedagogisch, iets preventiefs, waardoor die escalatie niet komt en waardoor het kind in het gezinshuis mag blijven. Ik wil graag onderzoeken wat daar precies gebeurt. Als ik binnen mijn therapie kijk dan heeft 90% van mijn cliënten – jongeren met lvb – agressieregulatie nodig. Het is een groot probleem en ze hebben het vaak niet onder controle. Als je daar iets mee kunt, vergroot je volgens mij hun kansen op een stabiel thuis. Het zou geweldig zijn als uiteindelijk daardoor meer jongeren met lvb in een gezinshuis kunnen wonen.’

‘Als je geen brood hebt, dan denk je niet na over opvoeding’

Jelle Terpstra is docent op de Christelijke Hogeschool Ede en vertelt gepassioneerd over Afghanistan. Hij reisde verschillende malen af naar het land en verkende daar of en hoe de onderzoeksresultaten van het project Professioneel Ouderschap te gebruiken zijn. In een land waarin bij het grootbrengen van kinderen **voeden** vaak een grotere rol speelt dan **opvoeden**. Jelle vertelt over Village of Peace, cultuurverschillen en training die hij ontwikkelt voor Afghaanse opvoeders. *‘In principe regelen zij alles en nemen ze initiatief en verantwoordelijkheid in nieuwe projecten, maar wij ondersteunen hen daarin, door middel van training.’*

Wat is Village of Peace?

‘Village of Peace zet samen met de lokale bevolking projecten op in Afghanistan. We hebben daarbij twee aandachtsgebieden: het eerste heeft als doel om werkgelegenheid te creëren, waarbij we inzetten op het ontwikkelen van vaardigheden, talenten en het versterken van een gevoel van eigenwaarde. Het tweede aandachtsgebied heeft als focus zorgprojecten, waarbij we ons richten op weduwen, wezen en oorlogsslachtoffers.

Wat is jouw rol?

‘Mijn focus binnen Village of Peace zijn twee aandachtsgebieden. Het ene is opvoedingsthematiek, de cultuur binnen gezinnen, vanuit deze verkenning. De andere is de cultuur binnen de organisatie. In dat kader geef ik trainingen aan lokale sleutelpersonen van de organisatie in het kader van ‘human development’. Ik neem mensen mee in een nieuwe manier van omgaan met elkaar en het runnen van projecten. In principe regelen zij alles en nemen ze initiatief en verantwoordelijkheid in nieuwe projecten, maar Village of Peace ondersteunt hen daarin. Allereerst financieel, maar ook administratief en door middel van training. Bijvoorbeeld in hoe je een goede begroting opzet.’

En dan geven zij het weer door in hun eigen community?

‘Ja, dat is de hele opzet. Het is een ‘train de trainer-programma’. En uiteindelijk willen we dit op 120 plekken in Afghanistan ontwikkelen.

Jelle Terpstra

Een soort sneeuwbaaleffect van gemeenschappen.’

Voor dit project heb je gekeken of en hoe de interactionele vaardigheden die in Nederlandse gezinshuizen goed werken toepasbaar zijn in Afghanistan. Hoe is dat gegaan?

‘Ik vond het een hele klus, met name het sociaal-emotionele aspect van opvoeding en de interactie tussen opvoeder en kind. Daar is lang niet altijd over nagedacht of ruimte voor. Als je geen brood hebt, dan denk je helemaal niet na over opvoeding.’

Opvoeding heeft zich in Afghanistan dus eigenlijk niet zo ontwikkeld?

‘Ja, opvoeding heeft afgelopen decennia ontzettend onder druk gestaan. Ik vroeg bijvoorbeeld aan een van die jonge vrouwen die uit een arm gebied kwam of ze vroeger wel eens spelletjes deed. Maar voor meisjes was spelen er niet bij, dat mocht niet.

Wat betreft de vraag over of de onderzoekresultaten toegepast kunnen worden, wat heb je geconcludeerd?

‘Dit jaar heb ik de opdracht een opvoedingstraining te schrijven voor gezinnen daar. Ik weet nog niet hoe gedetailleerd ik de onderzoeksuitkomsten kan gebruiken voor deze training. Voor nu is het belangrijk om een culturele vertaalslag te maken. De culturele waarden rondom emoties zijn bijvoorbeeld heel anders: je lacht niet op straat, je laat je verdriet niet zien. Dat stop je weg. Ik zeg niet dat de westerse cultuur daarin beter is, maar we willen in elk geval het gesprek daarover aan, zodat daar ruimte voor komt en erover nagedacht wordt. Wat ik voor de training wel als uitgangspunt wil gebruiken zijn de [vijf werkzame interactionele vaardigheden](#). Maar voor het gebruik van die vaardigheden is meer nodig dan alleen de vraag stellen: ‘hoe was je dag?’. Als ik zo’n vraag stel aan een Afghaan, komt er een heel mooi verhaal, maar aan het eind van het verhaal heb je nog steeds geen antwoord op je vraag. Ze communiceren veel minder direct. En ze hebben totaal geen ervaring met het invullen van lijstjes en onze analytische manier van denken.’

En een principe als ‘zelfonthulling’, kun je dat gebruiken?

‘Je merkt daarin ook cultuurverschillen. Tijdens een training kapte ik

bijvoorbeeld een meisje af in haar verhaal, in verband met de tijd. Maar ik merkte dat dat niet zo goed overkwam. Iets later tijdens de trainings kwam ik er daarom even op terug om mijn verontschuldiging aan te bieden. Dat het niet zo correct van me was om dat op die manier te doen. Ik hoorde later dat dat respect opriep. Toch zijn ze dat daar totaal niet gewend, zeker niet dat een man zijn excuses aanbiedt aan een vrouw of een oudere aan een jongere.

'Je kwetsbaar opstellen - zelfonthulling - werkt hier ook goed. Dat is iets universeels.'

Maar als het gebeurt, zie je dat het iets universeels in zich heeft, dat zelfonthulling en je kwetsbaar opstellen hier ook goed werkt.

Daarom wil ik niet per se de culturele uitingsvorm als uitgangspunt nemen, maar de kracht en de kern van het principe. Wat is nu de essentie van die goed werkende communicatie tussen opvoeder en kind? Hoe ziet dat eruit? En daarna samen met Afghanen zelf de culturele vertaalslag maken.'

+COLOFON

Christelijke Hogeschool Ede

Binnen de Christelijke Hogeschool Ede is plaats voor zes lectoraten. Het lectoraat Jeugd en Gezin valt onder de Academie voor Sociale Studies en richt zich op het brede (werk) veld van de psychosociale hulpverlening aan Jeugd en Gezin en wil door middel van dit onderzoek graag een bijdrage leveren aan de professionalisering van hulp aan jongeren in opvoedingssituaties en aan hun ouders / opvoeders; in dit geval, de praktijk van gezinshuizen. Martine Noordegraaf is lector Jeugd en Gezin.

Intermetzo

Intermetzo is een provinciale jeugdzorginstelling werkzaam in zowel de provincie Utrecht als Gelderland. JOOZT is er voor kinderen en jongeren met complexe en meervoudige problematiek en hun ouders. De hulpverlening van JOOZT wordt zowel ambulante als residentieel aangeboden.

Gezinshuis.com

Gezinshuis.com ontwikkelt duurzame gezinsvormen voor uithuisgeplaatste kinderen en jongeren. Wij starten ze in samenwerking met jeugdzorgaanbieders en gemeentes. Duurzame gezinsvormen zijn onder andere gezinshuizen. De gezinshuizen zijn franchisenemers; gezinshuisouders opereren als kleinschalige ondernemers en geven vorm en inhoud aan hun gezinshuis, gebaseerd op hun eigen krachten en vermogen. Gezinshuis.com is verbonden aan dit onderzoek als werkveldpartner.

Universiteit Utrecht

Universiteit Utrecht levert met haar minor Algemene Sociale Wetenschappen (ASW) kennis van maatschappelijke, actuele sociale vraagstukken en gebruikt daarbij een interdisciplinaire benadering. Bij ASW is speciale aandacht voor de adolescentie. Prof. dr. Carol van Nijnatten is expert op het gebied van interactie-onderzoek en kenner van de Jeugdzorg.

Nederlands Jeugd Instituut

Het Nederlands Jeugd Instituut (NJI) is het landelijk kennisinstituut voor jeugd- en opvoedingsvraagstukken. Het project is voor het NJI van belang omdat het nieuwe kennis en hulpmiddelen oplevert voor de sector binnen haar programmatisch effectieve jeugdzorg. Het NJI brengt kennis in van jeugdbeleid en instrumentarium. Daarnaast heeft het NJI informatiekanaalen die zullen worden benut.

Overige deelnemers:

Hogeschool van Amsterdam

Combinatie Jeugdzorg Eindhoven

SIA

Dit project wordt mede mogelijk gemaakt door gelden van Regieorgaan-SIA Stichting Innovatie Alliantie. Voor overige projecten, zie deze [link](#)

Redactie: Heleen Hospes, lectoraat Jeugd & Gezin, Christelijke Hogeschool Ede
Meer informatie over het project, surf naar www.professioneelouderschap.nl of neem contact met ons op e-mail: lectoraatass@che.nl.

